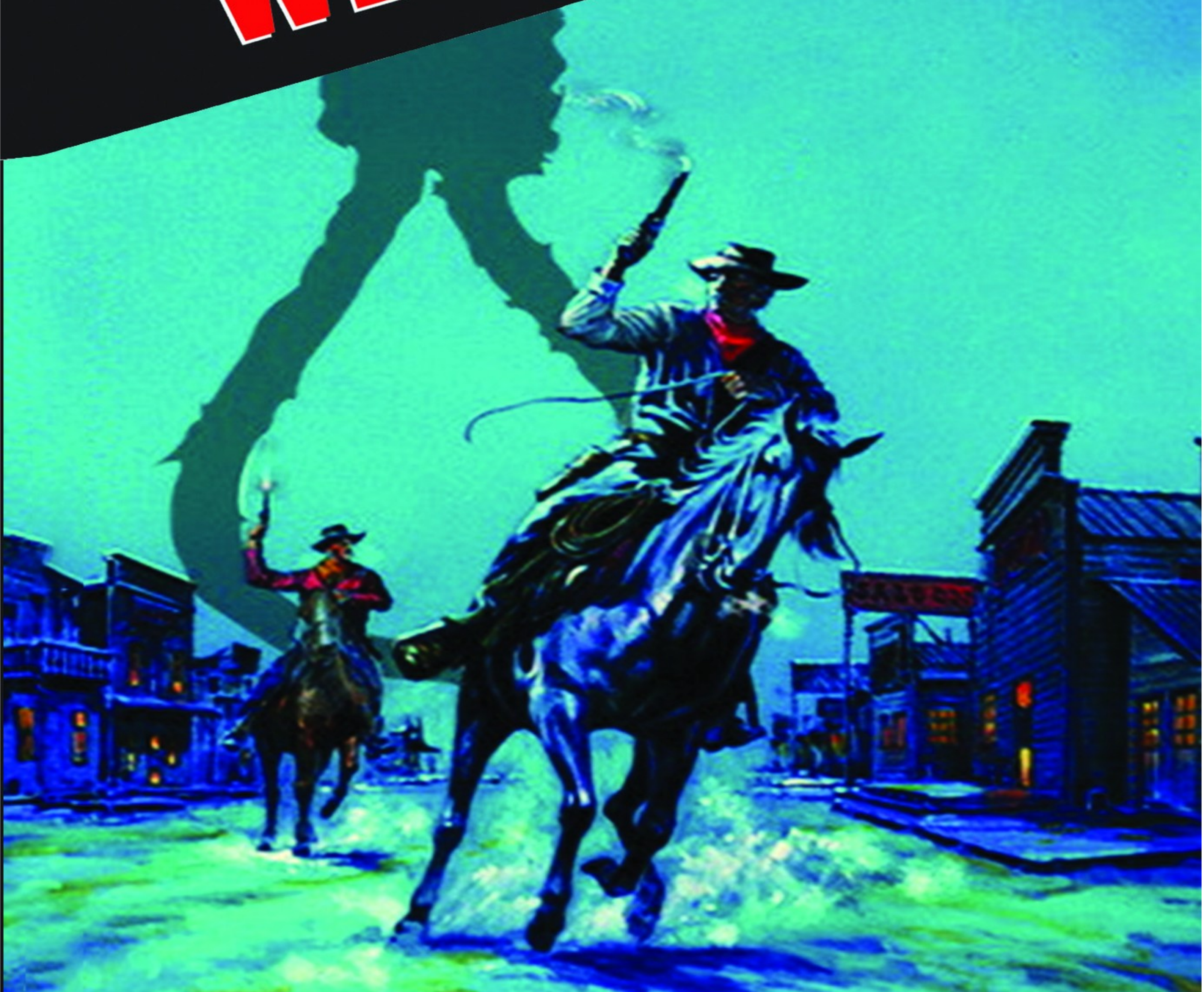
WESTERN

DIME NOVELL

33

UN ORAŞ CUPRINS DE FRICĂ

de Pete Hackett

NR. 11

PETE HACKETT

MARSHALL LOGANŞI UN ORAŞ CUPRINS DE FRICĂ

TRADUS ŞI REVIZUIT – PETRE ISTRATE – 21.08.2016

REFĂCUT – PETER POTNICGHE – 2016

AVENTURI ALE U.S. MARSHALL BILL LOGAN

U.S. Marshall Bill Logan – Un serial de romane Western de cel mai bun autor – Pete Hackett! Romane complecte despre un luptător singuratic pentru dreptate.

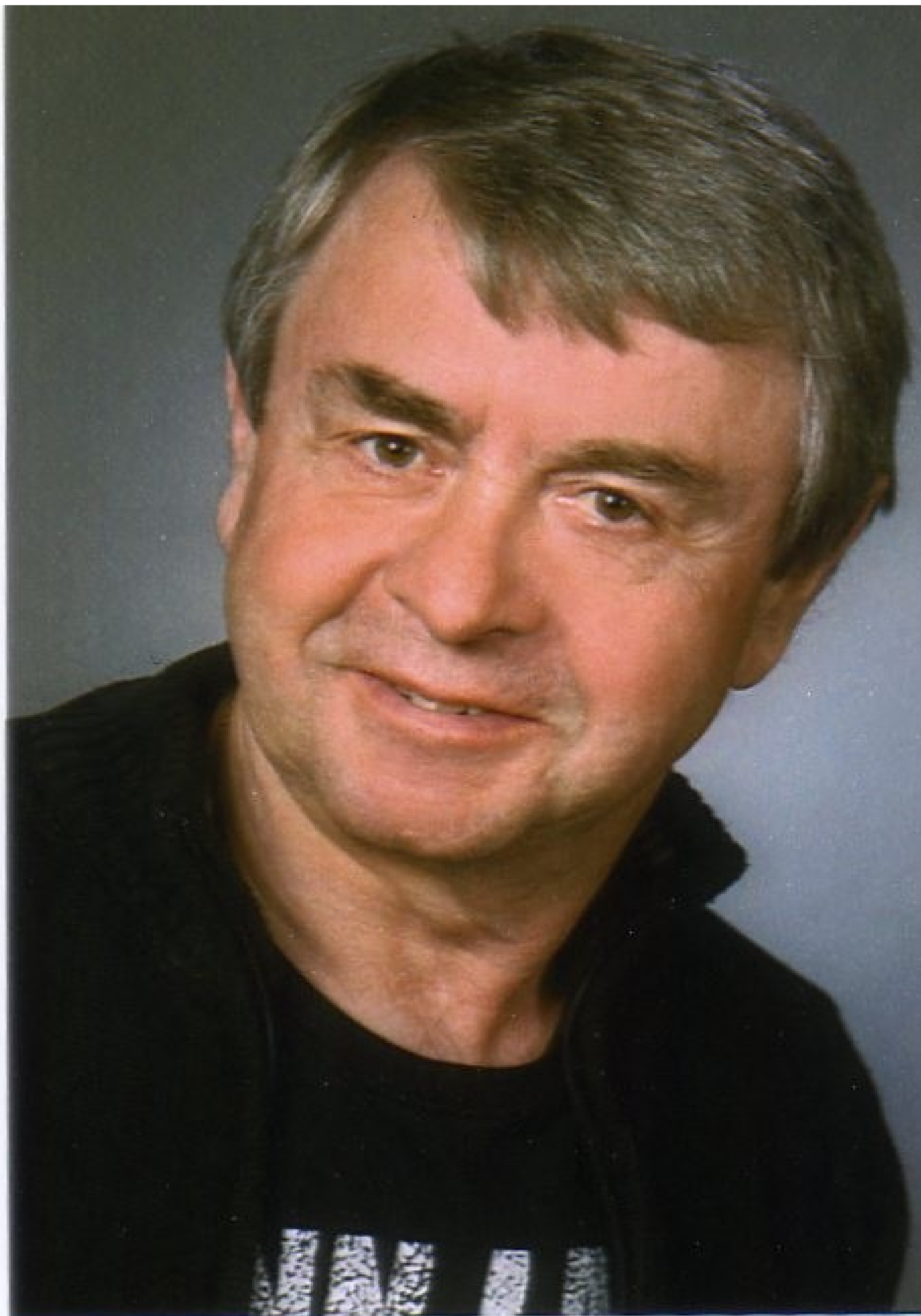
Citiţi în numărul ACESTA a unsprezecea misiune a renumitului U.S. MARSHALL, BILL LOGAN:

MARSHALL LOGAN ŞI UN ORAŞ CUPRINS DE FRICĂ

VOLUMUL 11

MARSHALL LOGAN UND EINE STADT IN ANGST

PETE HACKETT

Capitolul I

CÂND AM TRECUT CĂLARE printre primele case din Wheeler am simţit că aici ceva nu era în regulă. Era pe la mijlocul după-amiezii, şi nu era nici prea cald, şi nici nu se anunţa măcar o furtună, dar în ciuda acestui fenomen strada era pustie, iar oraşul arăta de care parcă ar fi fost mort. Zgomotele pe care le producea un oraş ca Wheeler, lipseau cu desăvârşire. Mă încerca un simţământ ciudat ca un soi de semnal care mă lovea în faţă ca şi respiraţia putridă a unui cadavru.

Mi-am lăsat calul la pas, copitele sale lăsând norişori de praf în aerul cald. Câteodată zăngănea zăbala, alteori scârţâia pielea şeii mele de pe cal. Cercetam cu privirea ambele rânduri de case de-a lungul Străzii Principale (Main Street) şi am avut impresia că în dosul ferestrelor acoperite de praf se ascundeau destule chipuri curioase. Şi iarăşi ceva în acest oraş care arăta ca părăsit dar care în realitate mai era populat, ceva era putred sau mai blând spus, ne la locul său.

Nu eram pentru prima oară în Wheeler.

Oraşul era capitala comitatului Wheeler la est de Panhandle. La graniţa de est a comitatului începea teritoriul rezervaţiei naturale indiene a statului Oklahoma. Oraşul fusese întemeiat doar cu câţiva ani înainte şi avea vreo sută de locuitori. Cu ceva vreme în urmă a fost numit aici şi un şerif. Pe acesta aveam de gând să-l vizitez mai întâi pentru a afla din chiar gura lui ce fel de evenimente se petrecuseră în ultima vreme, mai bine spus în ultimele săptămâni, în oraş de la ultima mea vizită de rutină.

În această privinţă, în primul rând îmi venea în gând ranchul Circle-M o fermă a crescătorilor de vite, care aparţinea de compania PCC, Panhandle Cattle Company, şi care în ultima vreme se opunea vehement colonizării ţinutului. Cei din conducerea PCC erau de părere că ţinutul Panhandle era destinat în exclusivitate creşterii vitelor iar coloniştilor ar fi trebuit să le fie îngrădit accesul, poziţie pe care o apărau cu o mare duritate şi fermitate.

În faţa biroului şerifului am tras de dârlogii puternicului

meu armăsar din rasa Grulla, mi-am oprit calul şi am descălecat.

După ce mi-am priponit patrupedul de balustrada mâncată de intemperii din apropiere, mi-am scos Winchesterul din apărătoare, după care am urcat cele patru trepte care duceau pe verandă, şi am bătut la uşă. Dincolo totul rămăsese liniştit. Am încercat să deschid uşa dar era închisă. O privire pe care am vrut s-o arunc pe fereastra acoperită de praf, devenise inutilă întrucât în spatele geamului fusese trasă o perdea de culoare cenuşie. După ce am mai insistat bătând cu pumnul în uşă, tot fără rezultat, am părăsit veranda, mi-am repus arma în apărătoare, mi-am luat calul de dârlogi şi m-am îndreptat înspre grajdul de închiriat. Poarta care dă în curte era deschisă, curtea era scăldată de soare. Şi uşa din clădirea grajdului era deschisă.

Mirosul de fân şi paie ca şi de bălegar de cal mă luă în primire de îndată ce am intrat în curte.

− *Hallo*, grăjdar! am strigat eu.

Un individ bărbos de vreo 30 de ani, cu o ţesală în mâna dreaptă ieşi dintr-o boxă privindu-mă cu o mină întunecată la început dar care după ce dădu ochii cu mine, se însenină vizibil.

− Oh, marshall. În sfârşit justiţia trimite pe cineva. Am început să credem că cei din Amarillo nu dădeau nici o ceapă degerată pe oraşul nostru.

Fireşte că acest mod de adresare îmi stârni imediat interesul. De fapt vizitasem Wheeler într-o vizită de rutină, aşa cum am mai spus, şi faptul că aici existau probleme nu bănuiam nici pe departe.

− Te rog să-mi explici cum stau lucrurile, l-am rugat eu pe individ. În ceea ce privesc problemele oraşului sunt tot atât de neştiutor ca şi un prunc. Ce se întâmplă aici? Deja de când am intrat în oraş, am simţit că ceva nu-i în regulă. Pluteşte ceva în aer.

− Aşadar nu ştii nimic? mă chestionă neîncrezător grăjdarul, a cărui frunte îmi păru brusc brăzdată de griji.

Acesta păşi doi paşi în faţă, îşi umezi cu limba buzele uscate apoi luă cuvântul exprimându-se cu oarecare greutate.

− Dacă aşa stau lucrurile marshall, apoi te-a trimis însuşi Cerul.

– Din ce motiv?
– Dave Griffith de la ranchul Circle-M, a ameninţat că face oraşul una cu pământul. Acum aşteptăm aici ca să-şi lase banda sa de mercenari să intre în oraş. Numai şi ameninţarea asta a fost suficientă să răspândească frica, teroarea şi groaza în oraş.
Griffith ajunsese de curând la conducerea PCC, dar încă nu-l cunoscusem personal. De aceea am spus:
– De acest Griffith am auzit. Acesta nu se sfieşte când e vorba de apărarea intereselor ranchului Circle-M. Dar ce l-a apucat de vă ameninţă direct oraşul?
– Vrea să se descotorosească de coloniştii de la Sweetwater, răspunse grăjdarul. Fiindcă au suportat până acum teroarea celor de la Circle-M şi nu s-au lăsat alungaţi, acum Griffith încearcă să-i înfometeze.
– Şi cum vrea să facă asta? am întrebat eu instinctiv.
– Griffith le-a interzis comercianţilor din oraş să le vândă mărfuri coloniştilor sau să le acorde credite. Sunt însă lucruri de care oamenii de lângă fluviu nu se pot dispensa, oricât şi-ar dori-o sau şi-ar pune răbdarea la încercare.
Grăjdarul ridică din umeri înainte de a continua.
– Comitatul nu este prea populat, şi în afară de Wheeler nu mai sunt oraşe în jur, astfel încât coloniştii depind foarte mult de oraş. Comercianţii noştri simpatizează cu coloniştii. În felul ăsta dacă negoţul prosperă pot spera şi ei la profituri mai mari. Există deci o relaţie reciproc avantajoasă care dacă este ruptă, dăunează ambelor părţi.
– Dar locuitorii oraşului, sper că n-au ţinut cont de această interdicţie a lui Griffith, nu-i aşa?
– Da, dar între timp, am constatat eu că cei mai mulţi regretă că un vândut mărfuri coloniştilor.
– Ce s-a întâmplat cu şeriful?
– Pe acesta l-a prins ieri Andrew Price cu lassoul şi l-a târât de-a lungul lui Main Street, prin colbul drumului. Acum Newton este îngrijit în spitalul doctorului. Câţiva dintre oamenii care l-au vizitat, au spus că este deja un om terminat.
– Mai este încă primar Jack Broome? m-am interesat eu.
– Fireşte.
– Bine, am mormăit eu. O să mă ocup de problema voastră. Calul mi-l las aici în grija dumitale. Vezi să aibă de toate.

Mi-am dat jos coburii şeii şi arma după care am părăsit grajdul. După ce mi-am închiriat o cameră la hotel, m-am îndreptat înspre casa doctorului pentru a sta de vorbă cu şeriful John Newton.

Capitolul II

NEWTON ERA UN BĂRBAT DE VREO 33 de ani cu părul negru, tăiat scurt. Îl aveam în memorie ca pe un tip atrăgător un om care inspira linişte şi încredere şi care era respectat de toţi. Acum zăcea în pat, un om aproape sfârşit, respirând cu intermitenţe cu trăsături obosite şi o privire lipsită de expresie, aţintită în gol. Se uita undeva înspre un punct fix, imaginar, din plafon, o umbră a omului şi bărbatului mândru care fusese.

Faţa lui Newton avea numeroase răni dintre care unele începuseră să se cicatrizeze destul de urât, mâinile îi erau înfăşurate în bandaje groase, şi bănuiam că şi corpul acestuia deşi nu-l puteam privi avea destule din urmele nemilosului procedeu de intimidare corporală la care îl supuseseră adversarii. Era mutilat îngrozitor şi tabloul pe care mi-l oferea mă lovise cu putere, drept în inimă.

Timp de secunde întregi am simţit cum o mână nevăzută mă strânge de beregată în timp ce o presiune extraordinară îmi apăsa pieptul şi m-am întrebat dacă teroarea răspândită de această asociaţie vădit criminală PCC se va termina vreodată. Nimic nu ne dădea o bătaie de cap mai mare nouă oamenilor legii aparţinând Curţii Districtuale pentru Texasul de Nord, decât această gâlceavă perpetuă a Companiei, cu fermierii, ranchurile de mai mici dimensiuni, şi coloniştii, care nu de

puţine ori sfârşeau cu vărsare de sânge şi morţi.

– *Hallo,* sheriff! am salutat eu, şi am izbutit să-l fac pe rănit să-şi întoarcă puţin capul în direcţia mea.

Colţul gurii acestuia începu să zvâcnească, încercă să spună ceva şi după un oarecare efort cuvintele reuşiră să-i iasă din gură:

– Marshall Logan! Slavă Cerului. Pe cei de la CIRCLE-M i-a apucat nebunia. Price chiar ieri m-a...

Rănitul amuţi iar eu i-am făcut semn cu mâna fiindcă mi-am dat seama cât de greu îi era omului să vorbească.

– Mi s-a povestit, i-am dat eu să înţeleagă. Acum oamenii se aşteaptă ca o întreagă echipă de mercenari să intre în oraş, şi să răspândească teroarea.

Şeriful, dădu abia perceptibil din cap semn că înţelege, un geamăt îi ieşi din gâtlej, după care murmură:

– După ce m-a târât de-a lungul şi de-a latul străzii, Price mi-a strigat că acesta este numai aperitivul, şi că va avea grijă personal să i se întâmple la fel oricui va îndrăzni să vândă marfă sau să acorde credit coloniştilor.

– De ce a stat oraşul cu mâinile în sân la astfel de ameninţări? am întrebat eu. De ce nu s-a întâlnit un consiliu comunal care să organizeze apărarea şi să le dea nemernicilor riposta cuvenită?

– S-ar fi ajuns la luptă. O luptă sângeroasă cu morţi şi răniţi. Acest risc nu şi-l asumă aici în Wheeler nimeni. Oraşul este pur şi simplu paralizat de groază, veni abia şoptit răspunsul slab de pe buzele şerifului John Newton.

Ceea ce auzeam aici nu-mi plăcea deloc. Şefii de la ranchul Circle-M practicau legea pumnului şi a celui mai tare dar acele vremuri le consideram apuse. De asta eu eram cel chemat care să intre în joc şi să pună capăt acestei practici.

– Voi vorbi cu Griffith şi-i voi spune că aşa nu mai merge. Price va trebui tras la răspundere pentru vătămare corporală, şi dacă acesta a primit ordinul chiar de la Griffith, vor trebuie să fie traşi la răspundere amândoi. O să te ţin la curent şerifule.

– Nu va fi necesar, murmură Newton. Cât de curând voi fi în stare să mă aşez pe crupa unui cal, voi părăsi oraşul Wheeler. Oraşul ăsta nu merită să-ţi rişti capul pentru el. Toţi au plecat cu coada între picioare în clipa când acel Price m-a dat gata.

Da, le voi arunca acestor şobolani fricoşi steaua de şerif la picioare şi mă voi căra de aici.

Amărăciunea cu care Newton spuse vorbele astea era greu de reprodus. Îl înţelegeam pe deplin pe acest om dezamăgit. Andrew Price nu-i distrusese numai încrederea sa în sine însuşi dar şi în oameni, în momentul când aceştia l-au părăsit în cel mai greu şi mai ruşinos moment al vieţii lui.

― Probabil că ştii ce vrei să faci Newton. În orice caz eu îţi doresc din tot sufletul ca mai întâi să te pui pe picioare.

― Ce ai de gând să întreprinzi, marshall?

― Mai întâi o să schimb două vorbe cu Griffith, şi o să-l capturez pe şeful lui de echipă. Am de gând să-l fac să ispăşească amarnic ceea ce ţi-a făcut.

― La ranchul Circle-M nimeni nu are respect pentru purtătorii stelei de şerif, chiar când vine vorba de cei federali.

Pe chipul lui Newton începură să tremure muşchii, şi dintr-odată îl apucă un plâns cu sughiţuri probabil în amintirea ceasului de încercare din ziua precedentă.

― O să mai vedem, am spus, luându-mi rămas-bun după care am păşit în ulicioara unde era plasată casa doctorului.

Pe când am ajuns la capătul uliţei care dădea pe strada principală, Main Street, am văzut pe la partea de nord a acesteia un grup de călăreţi avansând înspre centru.

Nori de praf gros se ridicau dintre copitele cailor în rotogoale galbene. Am numărat 8 călăreţi şi mi-am dat seama că erau asemănători acelora care cutreierau păşunile. Fiecare dintre aceştia era înarmat cu carabină şi revolver. M-am oprit contemplând grupul de călăreţi. Veneau de la Circle-M iar cel care-i conducea era Andrew Price cel care-l mutilase atât de rău pe şeriful Newton.

Price trecuse de 30 de ani, cu doi sau trei poate, avea o înălţime de 1,85 de metri şi era lat în spete. Se spunea despre el că era în stare cu o singură lovitură de pumn să doboare la pământ o vită din rasa Longhorn.

Până acum credeam despre el că este un om corect cu un comportament normal...

De când era şef de echipă la ranchul Circle-M nu avusesem nici o dispută cu acest ranch. Acum însă eram nevoit să constat că şi el nu era decât un altul care se angajase să facă treaba murdară pentru cei care conduceau compania PCC. În

aprecierea mea scăzuse considerabil. Am început să reflectez la toate implicaţiile.

Dave Griffith administratorul ranchului Circle-M trimisese în oraşul Wheeler, o haită de lupi pe două picioare, pentru a-şi impune voinţa. Indivizii nu apucaseră să mă vadă. Se îndreptau cu toţii înspre saloon, iar în faţa acestuia îşi priponiră în linie, patrupedele. Paşii lor mai răsunau pe terasă înainte de-a dispărea cu toţii înăuntru. Uşa batantă încă se mai mişca înainte şi înapoi după ultimul care intrase în local. *Ei bine*, mi-am spus, *poate că s-a ivit ocazia să-mi economisesc drumul pe care-l aveam de făcut până la ranchul Circle-M. Poate că-mi va reuşi încă azi să restabilesc liniştea şi ordinea în acest oraş.*

Am dat un imbold bidiviului meu şi m-am apropiat de saloon dar nu direct ci dinspre una din părţile lui laterale. În plus n-am folosit treptele care urcau înspre verandă pentru a accede în saloon, ci m-am pitit undeva sub balustradă aproape de uşa de intrare. Prin uşa pe jumătate deschisă vopsită în verde, am putut privi înăuntru. Cowboy-ii de la ranchul CIRCLE-M se aşezaseră cu toţii cu faţa înspre tejghea oferindu-mi spatele, pe când o voce sonoră tocmai spunea:

– Aşa stau lucrurile Gil, şi să crezi altfel nu are sens. Ai vândut bere şi rachiu şi n-ai făcut nici un secret din asta. Sper că nu conteşti că pleava asta apărută de nici unde a început să prospere din punct de vedere economic.

– Bine dar eu…

– Gura Gil! Nu mai poţi face nimic să-ţi răscumperi greşeala. Îţi vom arăta acum care este nota de plată pe care va trebui s-o plăteşti pentru că ai acţionat împotriva noastră, a celor de la ranchul CIRCLE-M. Când vom termina cu tine, poţi să-ţi consideri închisă dugheana, fiindcă nu-ţi va mai rămâne o singură piesă de mobilier întreagă, iar tu de-abia de te vei mai putea târî într-un colţ al cocinii tale puturoase.

– Te rog Price, doar nu vreţi să…

– Ba, da Gil. Chiar asta vrem. Ia scoateţi-l afară de după tejgheaua asta, băieţi!

Acum sosise momentul ca să intru în acţiune. Cu toată greutatea trupului am împins uşa în lături, am făcut doi paşi înăuntru, am tras piedica carabinei iar după clinchetul ei metalic am spus:

– Nu vă sfătuiesc s-o faceţi gentlemen! S-ar putea ca unul sau altuia dintre voi să-i meargă foarte rău după-aceea.

Capitolul III

SE ÎNTOARSERĂ CU TOŢII pe călcâie ca la o comandă, gata pentru săritură; se holbară la mine continuând să mă pândească.

În spatele meu uşa batantă încă-şi mai executa în virtutea inerţiei mişcările ei în ţâţână. Da, această ceată de oameni arăta acum ca o haită de animale sălbatice care nu pândeau decât momentul când să atace.

Ţineam arma pe partea dreaptă, cu patul la subţioară, dar nu ameninţam cu ea pe nimeni în special. Ţeava îi era îndreptată înspre podea.

– Mă întreb, Price cu ce drept ai preluat aici în oraş să fii mâna executorie a celor de la Circle-M, am strigat eu, cu o voce de tunet.

Acum şeful de echipă păşi înainte.

Braţele sale şi le lăsase să atârne pe lângă corp. Sprâncenele sale zvâcniră în sus în vreme ce mâinile, mai exact palmele sale se deschideau şi închideau spasmodic. Deasupra rădăcinii nasului îi apărură două riduri perpendiculare devenite clar vizibile.

– Cu dreptul aceluia în umbra căruia trăieşte acest oraş, scrâşni Price. Ce te aduce aici dintr-odată, Logan? Cine te-a chemat?

– Cred c-a fost voia sorţii să mă hotărăsc să vin în Wheeler.

Aici ceva miroase urât până la cer şi deasupra. L-am vizitat pe şerif internat în casa doctorului, Price. L-ai mutilat rău, şi pentru asta va trebui să plăteşti.

Price pufni de câteva ori ca un taur Longhorn înfuriat, după care izbucni pur şi simplu.

– A fost vina lui că a luat partea acelor venetici. Pământul de la Sweetwater este păşune, şi blestemaţii ăştia de scurmători în ţărână îl îngrădesc cu garduri împiedicând accesul vitelor la adăpătoare. Acest oraş trăieşte de pe urma ranchului Circle-M. Fără el demult s-ar fi dus la fund şi acum este de partea coloniştilor. Asta este nerecunoştinţă şi o vom trata ca atare.

– Asta n-o vei putea împiedica în felul ăsta, Price, am răspuns eu liniştit.

– Şi cum ai de gând să mă împiedici? veni întrebarea de-a dreptul agresivă.

– Dacă nu vei înceta jocul ăsta criminal, atunci te voi determina eu s-o faci.

Andrew Price izbucni într-un râs răsunător.

– Ai gura prea mare, Logan. Eşti singur, din partea oraşului nu te poţi aştepta la nici un sprijin, iar Amarillo se găseşte la 100 de mile depărtare. Ei, da! Îmi dau seama. Te bazezi pe steaua aia de tinichea care îţi atârnă de vestă. Atunci ţi-o spun pe şleau: nu am cel mai mic respect pentru asta.

– Că nu ai respect pentru nici o stea de şerif deja ai dovedit-o Price. Ceva recunosc şi eu. Vorbele nu sunt suficiente aici. Înţelegi numai o cu totul altă limbă.

Mi-am îndreptat ţeava armei înspre el.

– Ridică mâinile în sus, Price, vino înspre mine şi…

Acum se vedea clar că-şi pierduse controlul. Trăsăturile feţei sale se transformară, contorsionându-se imediat, ochii săi începură să strălucească în mod neobişnuit, după care izbucni mânios:

– Sigur, voi veni la dumneata marshall. Dar altfel după cum ţi-ai imaginat.

Îşi desfăcu cureaua de la brâu, lăsând arma să-i alunece la pământ chiar în faţa picioarelor sale. Price porni ca un taur cu capul înainte vârât între umeri înspre mine.

– Asupra unui om neînarmat marshall, nu vei trage! clămpăni el. Ar fi împotriva tuturor regulilor. Îţi voi smulge

bucata aia de tablă ruginită de pe piept şi voi scuipa pe ea. Iar cu tine o să mătur pe jos.

Indivizii care-l însoţeau rânjeau cu o ironie rece. Aceştia pricepuseră imediat că mă aflam la ananghie. Situaţia în care mă găseam necesita un răspuns rapid şi decisiv. De tras nu puteam şi nu voiam s-o fac. Pe de-o parte nu puteam să trag asupra unui om neînarmat şi pe de alta nu voiam să vărs sânge în această polemică dintre Circle-M, oraşul, coloniştii şi legea. Cu toate astea acest individ agresiv trebuia oprit. Cu vorbe cu siguranţă nu-l puteam convinge.

Am îndreptat ţeava armei înspre vârfurile cizmelor omului, şi am tras un foc în podea. Price se opri de parcă s-ar fi lovit de-un zid nevăzut, maxilarul omului începu să macine în gol, hotărârea de-a mă distruge de-a mă rupe în bucăţi i-o puteam citi de parcă i-ar fi fost scrisă pe frunte.

Eram cuprins de o mare tensiune. Eram unul contra opt dar pe steaua de şerif federal de pe pieptul meu indivizii aceştia se deciseseră să scuipe cu dispreţ.

– Nici un pas mai departe, Price! am spus eu pe un ton cât mai calm cu putinţă. Şi-acum întoarce-te!

– Pe dracu, o să mă întorc! spumegă omul.

Aproape că zbură înspre mine, şi acest atac nesăbuit aproape că mă luă prin surprindere. În ultimul moment am făcut un pas în lături, mâinile sale apucară în gol, dar din cauza inerţiei alunecă înainte. N-am mai şovăit ci l-am lovit cu patul Winchesterului peste cap. Cu un urlet ca de taur rănit Andrew Price căzu în genunchi, bărbia îi căzu în piept după care se prăbuşi la pământ unde rămase întins pe toate cele patru membre, inferioare şi superioare. Mi-am îndreptat imediat arma asupra haitei de la tejghea, iar rânjetul pe care-l afişau nemernicii le îngheţă imediat pe chipuri. De data asta săgeţi pline de ameninţări şi răutate păreau că le ies din privire.

Dinspre Price nu se mai auzi de cât un horcăit dar individul nu se mişcă ci se strădui să-şi digere starea de toropeală şi paralizie care-l cuprinsese. Îl priveam cu coada ochiului pe când mă adresam cetei de bezmetici:

– Ţineţi mâinile la locul lor băieţi. Cine este destul de nebun să ducă mâna la revolver se va trezi cu un glonte în cap.

Muşchii feţelor acestora începură să se mişte convulsiv, şi

se vedea clar că nu erau hotărâţi ce să facă. Oricum se străduiau din răsputeri să se stăpânească. Unul dintre ei scrâşni:

– Ai ceva împotrivă dacă-l ajut pe Andrew să se pună pe picioare?

– Din partea mea, n-ai decât. De îndată ce se ridică, dispăreţi din oraş. Fireşte că Price rămâne. O să-l arestez şi o să-l duc la timpul potrivit la Amarillo unde va fi acuzat pentru gravă rănire corporală.

Omul se puse în mişcare. Când ajunse în dreptul şefului de echipă, acesta se ridică în picioare, fără ajutorul tovarăşului său. Un muget veni din gura acestuia, după care rosti gâfâind:

– Pentru asta te despic în bucăţi, Logan. Îţi voi arăta adevărata micime, şi ce va rămâne din tine voi arunca porcilor ca să se hrănească cu tine la marginea oraşului. Ce spui de asta, Logan?

Omul mă privea cu ochii bulbucaţi, injectaţi de sânge, în care lucea o ură incomensurabilă. Să fie doborât la pământ de un singur om, cu asta nu se mai confruntase Andrew Price. Mândria îi fusese rănită, îşi pierduse prestigiul în faţa oamenilor săi, şi în faţa întregului oraş. Asta îi leza onoarea atât de tare încât dorea mai mult decât oricând să şi-o redobândească vărsând sânge. Voia pur şi simplu să lovească, să dărâme şi să distrugă. Fiecare expresie oglindită pe chipul său reflecta acest lucru. Fără a-i slăbi din ochi pe tipii de la tejghea am spus:

– Dacă îţi închipui că mă voi încăiera acum cu tine Price, ca un sălbatic, ţi-ai greşit socotelile. Dar destul cu vorba!

Vocea mea deveni mai caustică:

– Eşti arestat Price, iar voi de colo, încălecaţi-vă caii şi dispăreţi din oraş pe drumul cel mai scurt. Aveţi trei minute. Cel ce rămâne aici va intra odată cu Price în arest.

– Bastard umflat! urlă Price pe punctul de-a iniţia un nou atac.

Cotropit de mânie porni cu capul înainte de parcă ar fi vrut ca în felul ăsta să mă măture de pe picioare. Din nou am făcut o jumătate de pas la o parte, ţintindu-l din nou cu patul armei. Primi lovitura în plină faţă ceea ce-l opri brusc, apoi îi azvârli corpul în spate, îşi duse instinctiv mâinile înainte, pentru a-şi proteja faţa, apoi scoase un urlet de fiară rănită care ar fi

făcut cinste şi unui bizon. Acum însă se deciseseră şi ticăloşii de la tejghea că era timpul să intervină, văzând că prin atacul asupra lui Price îi scăpasem cumva din vedere. Credeau că mă vor dovedi fie şi din cauza avantajului lor numeric.

Cu toate astea îi supravegheam şi în momentul când şi-au dus mâinile la cingătoare pentru a-şi scoate armele, am tras. Detunătura zgudui localul de parcă ar fi fost pe punctul de-a exploda. În acelaşi timp piciorul unuia dintre indivizi ţâşni înainte de parcă ar fi fost din lemn găunos; omul se prăbuşi în genunchi şi începu să geamă. Ceilalţi au încremenit. Am tras din nou piedica după care cu o voce care răsuna ca oţelul, am spus:

– Următorul va primi glontele în cap! Lăsaţi jos armele după care mişcaţi-vă copitele în direcţia uşii. Răbdarea mea cu voi proştilor s-a terminat. Aştept exact trei secunde şi dacă cineva mai rămâne înarmat după aceea va muşca podeaua.

Individul care fusese împuşcat în picior se scânci:

– Sângerez ca un porc, Cerule. Cineva să cheme un doctor. Oh, Dumnezeule... şi propti ambele mâini pe şold în timp ce printre degetele sale se prelingea sânge, iar în ochi i se putea citi de la o poştă panica de care era cuprins.

– Leagă-ţi fularul peste rană, l-am sfătuit eu cu răceală.

Nu era decât o împuşcătură care-i străbătuse piciorul şi-acolo unde fusese rănit nu se găsea vreo arteră care atinsă să-i fii pus viaţa în primejdie. N-am simţit nici o undă de simpatie sau milă, fiindcă ştiam prea bine că acest nenorocit m-ar fi împuşcat cu sânge rece dar nu i-aş fi luat-o înainte. De fapt mă provocase să trag. Andrew Price se târî până lângă un scaun pe care se prăbuşi. Din nas îi curgea sânge, iar buzele îi erau sparte. Chipul începu să i se umfle şi să se diformeze. Acum intră şi proprietarul saloonului în joc care-şi luase puşca sa cu alice de sub tejghea şi strigă:

– Cele trei secunde pe care vi le-a acordat şeriful federal au trecut. Ieşiţi afară din localul meu şi feriţi-vă de a-mi mai trece pragul.

Cowboyii de la Circle-M, îşi duseră în sfârşit mâinile la cingătoare lăsându-şi brâurile cu arme să cadă la podea după care se puseră în mişcare. Unul dintre aceştia îl sprijini pe omul care fusese rănit, ajutându-l să iasă afară. Privirile pe care mi le aruncară erau tot atâtea profeţii întunecate. I-am

urmărit cum încalecă şi se retrag.

Capitolul IV

– GRIFFITH ÎŞI VA TRIMITE ÎNTREAGA ECHIPĂ în Wheeler! îmi aruncă ameninţarea asta otrăvită, Andrew Price în timp ce îl mânam înspre biroul şerifului.

– Şeful tău nu trebuie să se ostenească să vină încoace, i-am replicat eu rece, pentru că am de gând eu însumi să-i fac o vizită.

Am pătruns în biroul şerifului. Legătura de chei împreună cu aceea de la uşa arestului se găsea agăţată într-un cui pe peretele care era plasat pe aceeaşi parte cu celula arestului. Un minut mai târziu Andrew Price era zăvorât acolo, după gratii, mai exact.

Deocamdată stătea alipit de acestea, cu mâinile strângând barele solide de fier, cu privirea încărcată de-o ură nedomolită. Îşi pironise ochii săi scânteind de viclenie şi ardoare distrugătoare de parcă ar fi vrut să mă hipnotizeze în momentul când scrâşni printre dinţi.

– O să regreţi amarnic purtător de stea de tinichea nenorocită. Ai cuvântul meu. Eşti ca şi mort, numai că nu-ţi dai seama. De îndată ce Griffith va fi aici voi porni eu însumi vânătoarea nemiloasă după tine. La sfârşit nu-mi va mai rămâne decât să scuip pe cadavrul tău.

Fără a mai spune o vorbă m-am întors şi l-am lăsat în plata Domnului. Oameni de teapa lui Price nu mă puteau

impresiona prin nimic din ce spuneau sau făceau. După ce după câteva minute m-am reîntors în saloon, am găsit adunaţi acolo, mai mult de o duzină de oameni. Printre aceştia l-am văzut şi pe Jack Broome, primarul oraşului. Era vorba despre un chelios, ca vârstă undeva între 50 şi 60 de ani, de statură medie şi corpolent, a cărui faţă veşnic roşie amintea de un om care suferea de tensiune. Acesta mă întâmpină cu cuvintele:

— Asta n-o să-i placă deloc lui Griffith, marshall. După câte îl ştiu eu va veni cel mai târziu în trei ore cu întreaga sa echipă de cowboy, pentru a întoarce oraşul cu susul în jos.

— N-are decât, i-am replicat eu rece. O să-l închid alături de şeful său de echipă în celula care-i este pregătită, dacă vine cu gândul de-a face tărăboi pe-aici.

Broome se uită la mine de parcă s-ar fi îndoit că sunt în deplinătatea facultăţilor mele mentale.

— Cum crezi că ai să-i poţi opri pe toţi oamenii de la CIRCLE-M? Aceştia te vor trânti la pământ şi te vor face una cu ţărâna.

— Văd aici o mulţime de bărbaţi şi cu siguranţă toţi pot să ţină o armă în mână. De ce vă lăsaţi pur şi simplu terorizaţi de cei care vin în numele ranchului CIRCLE-M? Ripostaţi, câştigaţi-vă respectul şi puneţi-l la punct pe nemernicul de Griffith.

— Ne sfătuieşti să începem un război, marshall? mă întrebă unul dintre cei de faţă, neîncrezător. Ştii ce se întâmplă dacă unei haite de câini dintr-aceia li se dă drumul din lesă? Nu mai rămâne aici nici un om teafăr. O nu, marshall. Responsabilitatea de-a le arăta celor de la CIRCLE-M care le sunt graniţele rămâne în exclusivitate legii.

Se auziră imediat câteva murmure de aprobare. Mă aşteptam pe deplin la această stare de spirit, prin urmare n-am fost nici dezamăgit nici amărât sau plin de ranchiună.

Cu toate astea nu-i puteam înţelege.

Mulţi dintre ei erau comercianţi care îi aprovizionau pe coloniştii de la Sweetwater cu mărfuri de toate felurile ceea ce stârnise mânia lui Dave Griffith. Instinctul de conservare îi împiedica să se înarmeze să se unească şi să le arate oamenilor care conduceau ranchul Circle-M colţii. O adunătură de miei gata de-a se lăsa duşi la tăiere.

— Această atitudine a voastră aproape l-a costat pe şeriful

Newton, viaţa, am scrâşnit eu printre dinţi. Acum şi-a dat seama în sfârşit cu ce fel de oameni are de-a face, şi de îndată ce-şi revine o să vă arunce steaua de şerif la picioare, plecând departe de acest oraş. Ce consecinţe va avea asta cred că nu mai trebuie să vă explic. Acest fel de atitudine poartă mai multe nume, cred că nu e cazul să le mai pronunţ.

– Ba pronunţă-le marshall! mă provocă unul mai agresiv.

M-am uitat la acel om şi am spus răspicat:

– Frică, laşitate, ignoranţă, egoism, poate chiar slugărnicie şi josnicie.

Acum stăteam în mijlocul unei cete gata de-a se inflama. Priviri de-a dreptul duşmănoase începură să mă încolţească din toate părţile, chipurile oamenilor se întunecară şi aproape că o adiere de revoltă îi cuprinse. Asta nu avea nimic de-a face cu curajul şi responsabilitatea. Se întâmpla numai pentru faptul că eu eram singur şi că aceştia aşteptau ca eu un reprezentant al legii să îndur toate jignirile şi provocările cu răbdare şi să nu reacţionez niciodată împotriva lor cu forţa pură.

Acum însă proprietarul saloonului a fost acela care luă cuvântul, de fapt interveni cu voce tare:

– Trebuie să-i dau dreptate lui Logan, oameni buni. Ne temem de Griffith şi banda lui de descreieraţi, ne facem coada colac şi aşteptăm liniştiţi să vină şi să ne facă una cu pământul. Dacă şeriful federal prezent aici nu ar fi intervenit aş zăcea undeva bătut măr şi scâncind pe stradă, iar avutul meu complet distrus. De aceea vin şi vă spun că este timpul să ne apărăm noi înşine. Altfel vom trăi mereu în umbra celor de la Circle-M. Cei de la PCC, şi-au pus sigiliul şi amprenta lor pe oraşul nostru dar acest oraş şi cu atât mai puţin oamenii care trăiesc aici nu aparţinem acelei societăţi bolnave de lăcomie şi putere. De ce trebuie să plătim mereu preţul dacă voim să facem negoţ cu coloniştii sau le acordăm credite? Vă spun eu ce înseamnă asta oameni buni. Griffith încearcă să ne înhame ca nişte robi la carul celor din PCC. Se foloseşte de noi pentru a-i zdrobi pe colonişti şi a-i face să cedeze. Este cazul să ne gândim la interesele noastre prezente şi ale copiilor noştri pe viitor nu să fim lacheii şi servitorii supuşi ai crescătorilor de vite.

Cuvântarea asta îşi avu ecoul ei.

Nedumerirea şi întrebările care fuseseră ridicate prin asta vedeam acum că încep să-i frământe pe toţi; după cuvintele proprietarului saloonului se făcu linişte în local ne mai auzindu-se decât respiraţia gâfâitoare şi sacadată a unuia sau altuia dintre ascultători.

Deodată unul dintre cei din sală, strigă:

– Dacă voi muri n-o să am de asemenea nici un viitor. Din cauza asta nu voi lua nici o armă în mână şi n-o să mă împotrivesc celor de la ranchul Circle-M. Dacă va veni în magazinul meu vreunul dintre colonişti pentru a cumpăra orice fel de marfă îl voi trimite urgent la dracu'.

După ultimele sale cuvinte omul se îndreptă înspre uşă şi părăsi sala.

– Asta este o poziţie sănătoasă! strigă un altul şi părăsi şi el clădirea.

Începură să apară murmure şi şoapte în *saloon* şi urmarea a fost că unul după altul au părăsit cu toţii clădirea. În cele din urmă ne-am regăsit numai eu şi cu barmanul înăuntru. Acesta avea o mutră acră:

– Nici unul dintre ei nu are suficientă coloană vertebrală pentru a-i face faţă lui Griffith şi celor de la Circle-M. Să sperăm că n-a fost o greşeală că am încercat să-i conving de contrariul. Nu de alta dar dumneata te întorci curând la Amarillo, pe când eu…

Omul se poticni în mijlocul frazei îşi turnă un pahar mare de whisky pe care-l dădu pe gât dintr-odată. Am părăsit şi eu saloonul. Soarele asfinţise şi dinspre est înserarea se pogora peste oraş.

Stam rezemat de balustrada verandei localului lăsându-mi privirea să alunece pe Main Street, în sus şi în jos. Nimeni nu se arătă. Nicăieri nu apăruse o singură lumină la ferestre. Oamenii se târâră asemeni unui vânat speriat în colţurile vizuinii aşteptând atacul unei bande de lupi dezlănţuiţi. Era o privelişte demnă de milă sau dispreţ.

Dave Griffith şi Circle-M i-au făcut pe aceşti locuitori ai oraşului să simtă ce înseamnă frica, groaza şi umilinţa. Era o mare nedreptate şi era necesar ca eu să intervin. M-am aplecat şi am trecut de veranda localului, apucând-o pe stradă, străbătând-o într-o linie frântă, păşind în cele din urmă în biroul şerifului. După ce am închis uşa în urma mea, mi-am

rezemat arma de perete şi am făcut lumină. Flacăra lămpii de kerosen tremură la început pentru a-şi păstra în cele din urmă consistenţa. Am rotit fitilul puţin mai sus astfel încât razele de lumină străbătură încăperea până în colţurile ei.

Cu cheile de la celulă în mâna stângă şi lampa în cealaltă mână m-am apropiat de celula arestului. Andrew Price se ridică de pe prichici şi se apropie de gratiile celulei. În ochii săi se reflecta lumina şi lăsa urme întunecate în globurile ochilor şi pe obrajii individului. Chipul continua să-i fie umflat şi mânjit de sânge.

– Începe să te rogi, purtător nenorocit de stea de tinichea, ce eşti! scrâşni şeful de echipă. În câteva ore Griffith cu întreaga lui echipă îşi va începe dansul său aici în Wheeler, după care nu va rămâne aici piatră pe piatră. O să-ţi atârn pielea de cuierul grajdului, după care…

– Nu-ţi mai da osteneala să mă tot ameninţi, Price! i-am curmat eu vorba şi m-am străduit să rămân calm. Dacă şeful tău va încerca să ia cu asalt temniţa nu te va găsi aici.

Am deschis uşa celulei şi i-am dat un brânci uşor aşa că aceasta se dădu scârţâind uşor înapoi.

– Vino afară Price. Vom face o mică plimbare.

– La dracu, ce înseamnă asta? mă fulgeră el cu privirea.

– Ţi-s cumva urechile înfundate? Ţi-am spus doar. Deci, ce mai aştepţi?

– Să te ia dracu! Nici nu mă gândesc şi…

– Ba da, o vei face! i-am tăiat eu vorba, am pus lampa la podea, am pătruns în celulă şi am îndreptat ţeava revolverului înspre şeful de echipă spunând:

– Întoarce-te Price, şi du-ţi mâinile la spate.

În timp ce vorbeam am scos o pereche de cătuşe din buzunarul vestei. Şeful de echipă îşi arătă dinţii. Arăta acum asemeni unui buldog de pază a unui staul oarecare.

– Unde vrei să mă duci? lătră el, iar în ochi i se oglindi ură și viclenie.

– Într-un loc unde șeful tău nu va bănui în nici un caz că te găsești. Dar nu-mi pune răbdarea la încercare Price. Mi-ar face plăcere să te mai pocnesc încă odată cu patul revolverului peste bostan.

Maxilarele omului începură să-i macine în gol, scrâșni din dinți, și timp de o clipă am avut impresia că va risca totul și se

va repezi asupra mea, dar până la urmă umerii săi se lăsară în jos, după care se întoarse încet cu spatele înspre mine. L-am încătușat după care l-am dirijat prin ușa din spate părăsind oficiul după care mergând printre case până ce am ajuns pe culoarele hotelului meu. La recepție nu era nimeni, astfel încât l-am condus pe prizonier în camera mea, unde l-am ancorat de unul dintre picioarele de fier ale patului meu de fier, astfel încât să-i îngrădesc cât mai mult libertatea de mișcare. După asta am început să aștept.

Capitolul V

AM AŞTEPTAT DEGEABA. Nici un singur călăreţ de la Circle-M nu se arătă în oraş. Wheeler părea un oraş fantomă. Nici câinii nu mai lătrau de parcă s-ar fi temut ca nu cumva prin zgomotele lor să atragă damnarea asupra oraşului. Era o atmosferă de tensiune care se instalase asupra locului.

Moartea părea să se apropie cu paşi uşori. Price zăcea pe pat. Îmi instalasem un scaun la fereastră. Dincolo în stradă şi pe oraş, noaptea se înstăpânise ca un linţoliu negru, în timp ce luna dispăruse după nori. Câteodată scârţâia ici şi colo câte-o duşumea. Timpul părea să fii stat locului. Simţeam cum oboseala pune încet stăpânire pe conştiinţa şi trupul meu; noaptea trecută o petrecusem în aer liber, iar din zori eram în şea şi apoi în picioare.

Câteodată începeam să moţăi dar mă trezeam speriat când un al şaselea simţ începea să mă avertizeze. Dar nu erau decât nervii mei superexcitaţi al căror impuls îmi declarau în conştiinţă false alarme.

Deocamdată nu pândea nici un pericol. Deoarece această tensiune am început s-o simt în picioare m-am ridicat şi am început să mă plimb de colo până colo, în speranţa că o să-mi înving oboseala. Vocea batjocoritoare a lui Price începu să croncănească:

– Un om obosit nu preţuieşte decât jumătate din valoarea lui, Logan. Griffith şi echipa lui o să aibă o sarcină uşoară cu tine.

– Se pare că stăpânul tău nu nutreşte nici un interes să te vadă pus în libertate, am spus eu mergând până la capătul patului unde m-am oprit.

Faţa şefului de echipaj de abia se putea desluşi în întunericul din jur.

– Ai dat greş Price şi cei care greşesc nu mai au pentru cei responsabili din conducerea PCC nici o şansă. Aceştia sunt lăsaţi din mână ca un cartof fierbinte.

– Vezi să nu te înşeli, Logan, hârâi vocea lui Price lângă mine. Griffith nu-şi poate permite…

Se opri brusc de parcă cineva l-ar fi strâns de beregată. Era de parcă ar fi vorbit prea mult.

– Ce vrei să spui, Price? am reînnodat eu firul discuţiei. Griffith nu-şi poate permite să te lase pe mâna justiţiei? Se teme că scuipi afară ceva ce i-ar putea frânge gâtul?

– Ranchul Circle-M nu are nimic de ascuns.

– Fireşte, pentru că tot ce le-aţi înscenat coloniştilor de la Sweetwater Creek, corespunde adevărului.

Vocea mea era încărcată de sarcasm. Şi desigur este în ordine că ranchul Circle-M a statuat un exemplu prin aceea că un reprezentant al său l-a târât cu lassoul prin întreg oraşul.

– O să-ţi treacă curând cinismul ăsta, Logan, mă ameninţă Price.

– Stai liniştit şi închide-ţi pliscul, i-am recomandat eu. Sporovăiala ta mă calcă pe nervi.

– Deja ai început să pierzi?

– Dacă ar fi aşa, tu o vei simţi primul pe pielea ta, i-am replicat eu, după care m-am întors din nou către fereastră, încercând să privesc pe Main Street.

Timpul părea că nu se mai scurge şi după o adevărată veşnicie întunericul de afară începu să se ridice, iar natura să se deştepte la viaţă. Ciripitul păsărelelor pătrunse chiar prin ferestrele deschise până în camera de hotel, iar undeva în oraş, începu să latre un câine. Am deschis fereastra lăsând să pătrundă înăuntru aerul proaspăt al dimineţii. Continuam să aştept. O lumină galbenă se strecură dinspre răsărit în oraş, pe cer norii începuseră să se adune iar dintre clădiri pe străzile adiacente începu să se risipească ceaţa dimineţii.

Eram total descumpănit. De fapt intenţionasem să merg călare până la Circle-M pentru a vorbi cu Griffith,

administratorul ranchului. Dar era oare raţional să-mi las prizonierul aici singur în Wheeler? Poate că numai atâta aşteptau câţiva cowboy ai ranchului, să părăsesc oraşul. Că nu se temeau de nimeni altcineva aici în oraş, era un fapt prestabilit.

– Mi-e foame! sări acum cu gura mare Price.

Am închis geamul şi m-am întors înspre el.

– N-o să mori chiar îndată de foame, Price.

După vorbele astea, mi-am luat Winchesterul, şi am ieşit afară din cameră, am zăvorât uşa şi am părăsit hotelul. Voiam să merg înspre localul lui Alvin Gill, dar proprietarul încă nu deschisese. Am pornit înspre uşa din spate şi când am găsit-o şi pe aceasta închisă am bătut în ea cu pumnul.

Loviturile sunau succesive şi sacadat în uşă, şi după o serie m-am oprit înarmându-mă cu răbdare să văd ce se întâmplă. O voce întrebă din interior cine este în faţa uşii.

– U.S. DEPUTY MARSHALL, LOGAN. Deschide Gill, vreau să vorbesc ceva cu tine.

Am auzit un scârţâit metalic, zăvorul a fost tras, şi în următorul moment uşa se dădu în lături pentru ca în pragul ei să apară Alvin Gill, care mă fixă cu privirea.

– Bună dimineaţa Gill, l-am salutat eu.

Omul dădu şi el din cap dar din primul moment mi-am dat seama că devenise foarte rezervat şi că întâmpina vizita mea cu orice altceva, numai cu bucurie, nu.

– Am nevoie de ajutorul tău Gill, l-am interpelat eu fără multe ocolişuri.

Chipul său se întunecă şi mai mult, de parcă ar fi fost acoperit de o umbră.

– Cum aş putea să te ajut eu, marshall?

– M-am decis să plec la Circle-M pentru a discuta cu Griffith. Dacă plec rămâne temniţa nesupravegheată, ceea ce înseamnă că oricine poate intra acolo şi să-l elibereze pe Price.

Gill începu să-şi mişte colţul buzelor, îmi evită privirea şi am început să simt aproape fizic neliniştea de care era cuprins.

– Şi e vorba că ar trebui eu să supraveghez biroul şerifului? vorbi cu vocea sugrumată proprietarul saloonului.

Îşi drese vocea după care îşi trecu degetul arătător peste bărbie.

– Dacă nu mă înşel sub biroul şerifului se găseşte o pivniţă. Aş putea să-l plasez până la reîntoarcerea mea pe Price acolo. Pe de altă parte aş vrea să te rog să nu deschizi saloonul atâta timp cât lipsesc eu.

Gill, începu să spună înghiţindu-şi cuvintele:

– Nu prea ştiu…

– Cerule, Gill, ieri seara te-ai dovedit un om de mare curaj, atunci când mi-ai ajutat să-i gonesc pe oamenii de la Circle-M afară din oraş. Se pare că între timp curajul ţi s-a topit.

Îşi ridică umerii într-un gest de resemnare.

– M-am gândit încă odată la toate, murmură el.

– Adică?

– Ai fost doar şi dumneata acolo când Jack Broome, şi-a exprimat punctul de vedere, şi când toţi cei prezenţi acolo i-au dat dreptate. Ar fi trebuit să-mi ţin gura. Nu m-ar mira de fel dacă unii concetăţeni şi în fruntea lor mergând chiar primarul Broome ar merge la Circle-M, oferindu-i oraşul pe tavă şi făcând act de supunere în faţa acestuia. La sfârşit eu voi fi prostul, care am dat cu gura şi am luat arma ameninţându-i pe cei de la Circle-M.

Deodată în fundal se auzi vocea unui femei.

– Îi eşti dator foarte multe lucruri şerifului, Alvin, strigă ea cu un glas foarte hotărât.

Capul lui Gill tresări, în momentul când strigă.

– Nu te amesteca, Joana.

– Dar nici n-o fac, Alvin.

Am auzit paşi uşori după care femeia apăru din întuneric în lungul coridorului.

Ochii femeii scânteiau mânioşi privind înspre bărbatul ei.

– Dacă nu-l ajuţi pe şeriful federal e ca şi cum i-ai permite lui Griffith, să intre în Wheeler şi să facă absolut ce-i place. Chiar tu ai spus. La sfârşit nu vei fi decât prostul care s-a aplecat prea mult pe geam şi i-a ameninţat cu arma pe cei de la Circle-M. Sigur, poţi să te eschivezi, în încercarea şerifului de-a aduce la raţiune pe Griffith. Singur nu va reuşi. Pe laşii din oraşul ăsta nu se poate baza. De-aceea se impune să-l ajuţi tu.

– Dar…

– Nici un dar! îl repezi ea. Numai dacă-l ajuţi pe şerif, ne mai rămâne o şansă. Altfel Griffith ne va alunga cu biciul din

oraş.

Alvin Gill răsuflă adânc, după care dădu din cap, ridică din umeri, după care scrâşni:

− Dacă mă gândesc mai bine, cam aşa este. În regulă marshall, sunt omul dumitale. Adu-mi-l pe Price, iar eu mă voi posta cu arma încărcată pentru a-l păzi.

− Mulţumesc, doamnă, am spus ducând mâna dreaptă la marginea pălăriei.

Alvin Gill, dădu numai din cap, iar după asta m-am întors pe călcâie şi am plecat repede de acolo. În timp ce traversam strada, am auzit cum mă strigă cineva. M-am oprit şi am privit în direcţia de unde venise apelul, şi l-am văzut pe primarul oraşului Jack Broome, şi pe doi alţi oameni, care apărură dintr-o ulicioară.

− O clipă marshall! strigă încă odată primarul după care cei trei se apropiară repede de mine.

Chipurile le erau întunecate şi păreau a fi foarte hotărâţi. O clipă mi-am închipuit că s-au decis să organizeze o poteră a oraşului care să se opună celor de la Circle-M. Această speranţă se topi ca un balon de săpun în momentul când l-am auzit pe Broome glăsuind:

− Vrem să-l eliberezi pe Andrew Price, Logan.

Am crezut că n-am auzit bine şi pe moment mi-a pierit vocea. I-am privit fără nici o reacţie, nu-mi credeam urechilor, şi am încremenit încercând să diger dorinţa cetăţenilor din Wheeler.

Capitolul VI

ÎN CELE DIN URMĂ AM TRECUT ŞI PESTE ASTA.

– Aveţi cu siguranţă şi o motivaţie pentru care aş face asta? am scrâşnit eu, deşi ştiam prea bine care era cauza.

– Vrem să împiedicăm orice ceartă cu cei de la Circle-M, replică primarul, iar însoţitorii săi încuviinţară, dând din cap.

– Aşa deci, am mârâit eu şi simţeam cum mă cuprinde o mânie pe care nu ştiam cum s-o mai controlez.

– Chiar aşa!

– Laşitate şi frică animalică. Nu intri deloc în pământ de ruşine, Broome? Bărbaţii acestui oraş se lasă umiliţi pe când Griffith de la Circle-M le calcă în picioare mândria şi…

– Încetează cu asta, se răsti aproape făcând spume la gură primarul. Ori îi dai drumul lui Price sau o să-l eliberăm noi cu forţa. O să-i dăm un cal şi-l trimitem lui Griffith pentru a-i da un semn de bunăvoinţă şi că noi nu căutăm gâlceavă cu cei de la ranchul Circle-M.

Am scuturat capul neîncrezător fiindcă ceea ce auzeam întrecea puterea mea de înţelegere.

– Andrew Price l-a doborât pe şeriful vostru de pe cal, l-a prins cu lassoul şi l-a târât pe străzile oraşului, mutilându-l grav, pentru toată viaţa. Zace şi acum grav rănit. Pentru asta va trebui să răspundă în faţa legii, şi de asta o să am eu grijă. Şi-acum faceţi-mi loc, gentlemen. Am de gând să-i fac o vizită lui Griffith, şi mă grăbesc.

— Ăsta este ultimul dumitale cuvânt, marshall? se răsti Broome.

— Acesta şi cel din urmă. Şi uitaţi de ameninţarea voastră de a-l scoate cu forţa pe Price din închisoare. Dacă veţi face-o totuşi veţi avea de furcă nu numai cu Griffith şi haita lui de mercenari, dar şi cu Curtea Districtuală a Texasului de Nord.

Timp de secunde întregi se uitară cei trei în direcţia mea cu mine ameninţătoare, dar cum nu mă sinchiseam, am crezut că am câştigat acest duel psihologic, mai ales că se dădură din cale făcându-mi loc să trec.

Totuşi nu m-am putut dezbăra de un simţământ neplăcut. Eram de părere că acestor laşi le trecea prin minte numai pentru a nu-l supăra pe Griffith şi compania să încalce până şi legea. Înainte de-a intra în hotel am aruncat repede o privire peste umăr şi am stabilit că oamenii dispăruseră de pe stradă. Se făcuse ziuă în amiaza mare şi dacă traversam strada însoţit de prizonier, zeci de ochi m-ar fi putut urmări chiar dacă m-aş fi folosit de uşa din spate. Nu era exclus să fii fost observat cu o zi înainte când la lăsarea întunericului am părăsit sediul şerifului şi l-am luat cu mine pe Price la hotel.

Dacă-l lăsam pe Price în paza proprietarului de saloon, îl primejduiam probabil şi pe acesta.

Acum aveam nevoie de un sfat sau o inspiraţie salvatoare. După biroul de recepţie l-am zărit tronând pe hotelier care mă privea cu ochi aproape duşmănoşi; probabil că afirmaţiile mele depreciative la adresa acestor locuitori ai oraşului, exprimate în *saloon* se vor fi răspândit pretutindeni ajungând şi la urechile acestuia.

Trebuia să iau în considerare că întreaga comunitate a oraşului îmi era duşmănoasă. Frica lor de Circle-M era mai mare decât respectul acordat stelei de şerif federal. Câteva secunde m-a invadat sentimentul ciudat şi amar al resemnării, pe care l-am alungat în următoarele clipe. În sufletul meu şi-a făcut loc spiritul de luptă, dorinţa de a-mi impune triumful principiilor pentru care îmi alesesem profesiunea aceasta atât de puţin comodă. Şi dintr-odată am avut o idee. Esenţa ei era că în nici un caz nu trebuia să-l las pe Price în oraş, riscând ca această comunitate laşă să-l elibereze. Pe de altă parte nici nu voiam să-l fac pe Alvin Gill să suporte oprobriul locuitorilor oraşului său.

Nu voiam să-mi iau o astfel de responsabilitate. Fără a spune un singur cuvânt am trecut pe lângă biroul de recepţie, am urcat scările şi am ajuns după ce am descuiat uşa în camera mea. Price mai era aşezat pe patul meu.

I-am desfăcut cătuşa legată de piciorul patului şi i-am legat-o la spate de cealaltă. Mi-am aruncat coburii şeii pe umăr şi am spus:

— Să mergem, Price!

L-am dirijat pe trepte şi apoi pe stradă. Nimeni nu se arătă dar eram convins că multe perechi de ochi mă urmăreau din dosul ferestrelor prăfuite. Nu credeam că orăşenii ăştia dispun de atâta curaj încât să mă agreseze pentru a-mi elibera prizonierul. Erau laşi până în măduva oaselor şi acţionau numai atunci când nu se mai ivea nici o primejdie pentru ei. L-am mânat pe Price până în zona grajdului şi i-am cerut grăjdarului, să-mi înşeueze armăsarul şi să-mi pregătească un cal şi pentru prizonier. Fără să dea dovadă de sârguinţă, destul de apatic, acesta începu să-şi facă treaba. După ce a terminat l-am ajutat pe Price să se aburce în şea am luat celălalt cal de dârlogi şi am părăsit zona grajdurilor. Am părăsit oraşul luând-o înspre apus, vrând să dau impresia că mă îndreptam cu prizonierul înspre Amarillo. După ce n-am mai fi putut fi văzuţi de locuitorii oraşului m-am îndreptat înspre nord.

— Încotro mergem? mă întrebă Price cu o strălucire neobişnuită în ochi ceea ce-i trăda nesiguranţa.

— O să vezi şi singur, i-am răspuns scurt fiindcă nu aveam chef de vorbă.

— Dacă menţii această direcţie vom fi într-o jumătate de oră la malul de sud al fluviului Sweetwater, dădu mai departe din gură, şeful de echipă.

Nu i-am mai dat nici o atenţie. Începu să mă înjure şi blesteme dar am rămas neclintit.

Mereu mă întorceam în spate pentru că n-ar fi fost exclus totuşi ca cineva din Wheeler să ne urmărească. Curând am ajuns într-o regiune deluroasă, parţial împădurită.

Pământul era nisipos, presărat pe alocuri de cu o iarbă aspră, în timp ce între copaci se dezvoltase o vegetaţie abundentă. În cele din urmă apăru un teren de şes în care Sweetwater Creek îşi săpase albia înspre sud după care

câteva mile peste graniţa texană ajungea să se verse în New Fork Red River.

Am urmat cursul fluviului după care după ce am străbătut două mile un gard de sârmă ghimpată ne blocă calea. Ne găseam la partea sudică a unei aşezări a coloniştilor, iar lui Price părea să-i fie prea bine cunoscută căci strigă:

– Vrei să mă predai coloniştilor! Să te ia dracu, Logan!

– Te înşeli, Price. Nu vreau să te predau coloniştilor ci să te las numai în paza lor. Şi după ce voi regla cu şeful tău Griffith câteva lucruri, te voi lua cu mine la Amarillo, călare.

– Asta nu poţi s-o faci, Logan. Coloniştii nu sunt în relaţii tocmai bune cu cei de la Circle-M, şi în special ne poartă ranchiună mie şi lui Griffith. O să mă arunci pradă lupilor.

– Ai făcut deja în pantaloni de frică, Price?

Acesta mă străpunse cu o privire încărcată de ură.

– Ce le-ai făcut coloniştilor dacă te temi acum atât de mult de răzbunarea lor? l-am întrebat eu.

Price începu să-şi mestece maxilarele în gol şi nu mă învrednici cu nici un răspuns.

– Atunci o să aflu chiar de la sursă, am spus eu, şi mi-am întors calul pentru a urma linia gardului.

Capitolul VII

AM CĂLĂRIT PESTE TERENUL FERMEI. Porumbul era sus, în picioare şi era aproape gata de cules. Grâul fusese deja recoltat, câmpurile nearate şi nu li se pusese încă îngrăşăminte. Şi eu eram de părere că viitorul economic al ţinutului Panhandle consta în agricultură. Creşterea abruptă a fermelor mari de vite imediat după războiul de secesiune, aparţinea trecutului. Dar asta marii crescători de ferme de vite nu voiau să accepte în ruptul capului şi se opuneau din răsputeri colonizării regiunii, nedându-se înapoi de la aplicarea forţei brute.

Fireşte că n-am luat-o de-a lungul câmpurilor cultivate. Asta ar fi însemnat un înconjur şi deja se făcuse amiază. De departe apărură în faţă clădirile fermelor. Clădirile fermei, casa, grajdul, staulul, magaziile nu erau durate din lemnul îmbătrânit de ani, ci se vedea clar că fuseseră ridicate de curând. La prima fermă care ne ieşi în cale, într-un ţarc păşteau cinci capre, iar lângă o troacă stăteau două vaci de lapte care ne priveau curioase.

Un câine destul de mare, cu o blană flocoasă şi neagră, care zăcea alungit în faţa cuştii sale, se ridică în picioare, se zburli puţin şi începu să ne latre. În momentul când am apărut dintre două magazii călărind înspre curtea fermei se făcu

auzită o voce aspră, tunătoare, de bas:

– Cum de îndrăzneşti să apari aşa dintr-odată în curtea mea, Price?

O armă ieşi la iveală, şi fu încărcată la repezeală. Zgomotul metalic păru să atârne în aer, mai mult de o clipă. Mi-am strunit calul şi cel al şefului de echipă se opri de la sine, atunci când capătul de frânghie de care-l ţineam se întinse la maximum.

– Sunt U.S. DEPUTY MARSHALL, BILL LOGAN. Andrew Price este prizonierul meu. A cui aparţine ferma asta?

– Este ferma Cooper, iar numele meu este Harry Cooper. Într-adevăr văd o stea agăţată pe vesta dumitale, şi sper că nu este doar un şiretlic. Vin înspre voi dar nu uitaţi că fiul meu stă deja la geam cu carabina îndreptată înspre voi. Dacă vă ţineţi de păcăleli, atunci trage.

– Nu-ţi fă nici o grijă, am spus dându-i una peste crupă armăsarului meu din rasa Grulla.

Animalul care-l purta pe Price mă urmă, fornăind. Fermierul părăsi casa. Era un om înalt şi îndesat cam în jur de 50 de ani, cu faţa tăbăcită de soare, vânt şi ploaie, şi al cărui păr începuse deja să încărunţească. Omul purta în palmele sale late un Winchester pe care-l ţinea gata pentru mânuire. La o lungime de cal, depărtare de Harry Cooper, am tras de dârlogi după care am alunecat din şea.

– Călăresc pentru Curtea districtuală din Amarillo, i-am dat eu să înţeleagă, după care i-am relatat fermierului despre întâmplările din Wheeler.

Nu mă întrerupse deloc şi din nou îi apărură luminiţe de mânie în ochi. Pe faţa sa se oglindea nedumerirea şi uluiala.

– Eu sunt numai de un an şi jumătate aici în Sweetwater. În acest timp am avut zile grele, de teroare din partea celor de la Circle-M. Cowboyii lor mi-au tăiat de nenumărate ori gardul, mânându-şi vitele peste pământurile mele cultivate, porumbul şi grâul călcându-mi-le în picioare. Am suferit mari pierderi. Dar să aflu acum că vor pur şi simplu să ne înfometeze…

– Sunt aici tocmai pentru a împiedica asta, l-am lămurit eu. Pe moment însă Price îmi este ca o ghiulea legată de picior. În Wheeler nu-l puteam lăsa. Aş vrea să-l las în paza dumitale Cooper. De îndată ce lămuresc lucrurile, vin să-l iau.

Cooper îl privi multă vreme pe şeful de echipaj, după care se

pronunţă:
– Ei da, poţi să-l laşi aici marshall. Îmi face plăcere să-ţi pot fi de folos.
– Mulţumesc, am spus, după care m-am întors înspre şeful de echipă şi l-am smuls din şea.
Întorcându-mă înspre fermier, am întrebat:
– Unde crezi că-i mai nimerit să-i leg cătuşele? Există în grajd vreo iesle din fier, care este ancorată solid de perete?
– Există. Urmează-mă.
– Mişcă-te, Price! am spus, indicându-i cu bărbia direcţia înspre care fermierul se îndreptase cu paşi mari. Şeful de echipă, se supuse.

Capitolul VIII

DOUĂ ORE MAI TÂRZIU, am tras de dârlogii calului meu, privind de pe o înălţime înspre clădirile ranchului Circle-M. De mult nu mai fusesem aici. Dave Griffith a ajuns administratorul ranchului numit nu cu mult timp în urmă de către PCC. Nu-l ştiam personal decât că avea vreo 45 de ani, şi că era foarte nerăbdător şi categoric, fără scrupule, aş putea spune. Clădirea ranchului era una mare, avea etaj, iar acoperişul era parţial din ţiglă şi parţial lemn.

O scară exterioară ducea la un balcon care era tot atât de încăpător ca şi faţada clădirii şi care dispunea de un acoperiş propriu. Era înconjurat de o balustradă lucrată artistic. Clădirea echipajului era o clădire joasă care adăpostea vreo 30 de oameni care puteau dormi acolo. Partea dinspre curte număra vreo 15 ferestre. Se mai aflau acolo două grajduri uriaşe, un adăpost pentru fân, o serie de magazii sau silozuri, o remiză în care erau adăpostite cinci căruţe de diferite mărimi. În trei coralluri alăturate se găseau cam 150 de cai. Am zărit câteva ajutoare ale ranchului care executau diferite treburi.

Întotdeauna exista câte ceva de făcut sau îmbunătăţit. Grajdurile şi boxele animalelor trebuiau păstrate în curăţenie, şi animalele de gospodărie, care dădeau lapte şi ouă, trebuiau şi ele îngrijite deci era deverul obişnuit al unei zile de muncă, ceea ce vizualizam eu de pe culmea de unde priveam.

Eram neîncrezător.

De fiecare dată când descindeam aici arestam pe câte un şef de echipaj, şi fireşte că acest lucru le displăcea din principiu celor din conducerea PCC. Acum mă întrebam ce l-o fi determinat pe Griffith să nu-şi trimită de îndată oamenii pentru a-l scoate din temniţă pe Andrew Price? Pleca oare marele boss al ranchului de la faptul că-l voi vizita chiar eu aici în fieful lui? Sau nu avea nevoie de martori în momentul când va fi să mă confrunt cu el şi oamenii lui? Nu toţi şefii de la PCC au fost întotdeauna atât de diplomaţi şi mereu au existat conflicte şi duşmănii între ranchurile PCC şi şerifii Curţii Districtuale.

Gândul că Griffith uza de data asta de o cu totul altă tactică declanşase în mine un sentiment inconfortabil de nesiguranţă, care semăna chiar cu un soi de teamă. Se găsesc întotdeauna oameni care pentru un pumn de dolari execută treburile cele mai murdare. Şi pentru un glonte venit din spate, niciodată nu eşti pregătit. În acest ţinut poţi face un om să dispară, ca o picătură de ploaie într-un ocean.

Calul de sub mine începu să danseze locului, ca şi cum scântei din neliniştea mea mi-ar fi cuprins şi bidiviul. L-am tras de dârlogi obligându-l să stea locului. Animalul pufăi şi fornăi pentru ca în cele din urmă să-şi dea capul pe spate şi să necheze. Acest nechezat se auzi până în curtea ranchului, astfel că mai multe ajutoare se opriră din lucrul lor şi începuseră să se uite în direcţia mea. M-am recules şi mi-am mânat calul înainte. După încă trei minute m-am oprit în faţa balustradei clădirii principale.

Acum nici unul dintre ajutoarele ranchului nu-şi mai continua lucrul, şi erau mai mult de o jumătate de duzină, care se apropiară de mine din toate părţile. Din partea acestora nu aveam să mă tem de nimic. Erau oameni care pentru câţiva dolari îndeplineau muncile cele mai umilitoare şi care nu aveau desigur nimic de-a face cu maşinaţiunile diabolice ale celor din conducerea ranchului.

Erau mânaţi numai de curiozitate şi de nimic altceva. Din interiorul clădirii principale apărură patru cowboy, care aveau brâurile cu arme legate în jurul mijlocului, şi care mă priviră cu mine întunecate. Poate că printre ei se găsea vreunul sau altul care fusese prezent la reprezentaţia pe care o dăduse Andrew Price la intrarea lui în oraş.

Oricum nu recunoşteam nici un chip, dar şi aşa trebuia să ţin sub strictă observaţie acest quartet. Am descălecat, mi-am legat calul de balustrada verandei, plecând să urc treptele, când unul dintre cei patru mă strigă:

– Dacă îl cauţi pe *boss*, marshall, ai ghinion. A plecat azi dimineaţă pentru a lua trenul de la Lubbock la Chicago, unde este convocată o conferinţă a PCC.

– Totuşi cineva trebuie să fii rămas ca să reprezinte interesele ranchului.

– Reprezentantul său este Andrew Price.

– Acesta n-o poate face, am mârâit eu. Cineva trebuie să

aibă comanda aici la ranch în cazul că nici Griffith şi nici Price nu sunt prezenţi.

Ajutoarele care trebăluiau la ranch se uitară înspre cei patru cowboy, care se apropiau domol de clădirea unde erau găzduit personalul. Erau mercenari, trăgători cu armele cu şase focuri şi care îşi ofereau serviciile în slujba cui dădea mai mult, şi care de regulă nu puneau întrebări.

Cu feţe aspre, lipsite de jenă, neaplecaţi înspre compromisuri, şi de cele mai multe ori oameni fără scrupule, care răspundeau oricărei provocări, şi nu cedau niciodată teren. M-am întors înspre ei. La trei paşi de mine se opriră, iar unul dintre ei mi se adresă:

– Ai făcut degeaba drumul până la Circle-M, marshall.

– Eşti cumva dumneata cel de-al treilea om care are ceva de spus în absenţa celor doi, Griffith şi Price?

– Să spunem şi aşa. Numele meu este Cole Fenwick. Deci, ce te aduce la ranch?

– Asta aş prefera să i-o spun mai degrabă lui Griffith. Când se întoarce de la Chicago?

– Nu înainte de trei săptămâni, poate chiar patru. Chiar exact n-aş şti spune.

– V-a trasat cumva misiunea de-a merge la Wheeler, pentru a vă socoti cu oamenii care simpatizează cu coloniştii?

– Nu. Nici vorbă? Cum poţi spune asta? Nu avem nici o problemă cu coloniştii şi cu siguranţă nici cu locuitorii oraşului.

– Numai că ieri seară s-a întâmplat pe dos, când Andrew Price şi câţiva dintre cowboy, voiau să-l cotonogească bine, pe Alvin Gill, proprietarul *saloon*-ului, numai pentru faptul că a vândut bere şi brandy, coloniştilor.

– Am auzit şi noi de asta. Price şi oamenii lui, care-l însoţeau nu aveau nici o comandă, pentru a-l trage pe Gill la răspundere. Griffith i-a concediat imediat pe cei şapte proşti. Şi în ceea ce-l priveşte pe Price, acesta va trebui să iasă singur pe spesele lui din încurcătură.

Vorbitorul ridică numai din umeri.

– Nu este problema ranchului Circle-M şi nici a lui Griffith.

– Eu văd lucrurile exact pe dos, am spus eu pe o voce hotărâtă, mergând înspre gardul unde îmi legasem bidiviul şi avântându-mă în şea. Nu merge ca acum Griffith să-şi spele

mâinile după treburile murdare făcute de oamenii săi. A ameninţat oraşul şi a fost de acord ca Price să-l rănească grav, până la mutilare, pe şeriful Newton. Cred că Price va rupe tăcerea, dacă va observa că ranchul Circle-M îl va lăsa în pană, părăsindu-l. Atunci o să revin, şi Griffith o să trebuiască să-mi dea socoteală.

Individul rânji batjocoritor.

– Te crezi prea puternic marshall. Şi asta nu este deloc sănătos.

– Vrei să pariem? am spus, dând un sving calului care se puse în mişcare.

Când am fost în afara ranchului am oprit, am descălecat, mi-am înşfăcat Winchesterul urcând o pantă de unde aveam o privelişte generoasă asupra ranchului.

Nu mă înşelasem. Cei patru indivizi părăsiseră imediat ranchul călare. Animalele trebuiau să fii fost pregătite şi înşeuate în grajd, ceea ce-mi spunea că sosirea mea fusese aşteptată la ranch şi acum cei patru mă urmăreau pentru a pune capăt capitolului numit, Bill Logan. Deodată îmi dădu prin minte că Dave Griffith nu părăsise ranchul. Că el i-ar fi concediat pe cei 7 cowboy care-l însoţiseră pe Price era o altă gogoaşă, pe care desigur că n-am înghiţit-o din primul moment. De asemenea că, Price a acţionat de capul lui. Griffith îşi urmărea cu energie propriul ţel. Dacă le izbutea să mă înlăture din cale atunci putea trimite o parte din oamenii săi în oraş, în timp ce cu cealaltă parte se putea îndrepta înspre coloniştii de la Sweetwater. Era perfid şi viclean cât se poate, şi complet lipsit de scrupule. O mânie sălbatică, o hotărâre de fier, o determinare rece mă îndemna să pun capăt situaţiei, de-o manieră abruptă şi definitivă. Am alergat îndărăt la calul meu, m-am avântat în şea şi am început să galopez între coline, străduindu-mă să las urme vizibile. În spatele unei înălţimi mi-am priponit armăsarul de un tufiş solid, iar cu arma în mână m-am postat de asemenea în spatele unui tufiş rămuros.

La început am auzit galopul urmăritorilor mei după care trecură în spatele colinei. Le-am ieşit în faţă. Se opriră ca la o comandă nevăzută cu toţii. Copitele oprite brusc făcură brazde adânci în solul nisipos, ridicând praful în sus. Indivizii acţionară instantaneu ducându-şi mâinile la revolvere.

Ei bine, nu aveam nici un motiv să-i mai cruţ, fiindcă mă urmăriseră hotărâţi să mă lichideze o dată pentru totdeauna. Am tras de la şold, într-o succesiune nebună, fără milă şi fără şovăire. Cei atinşi zvâcniră din şea pentru a se prăvăli jos după care au fost călcaţi în picioare de caii dezlănţuiţi. Două dintre animale trecură mai departe, celelalte două o porniră în lateral, nechezând de mama focului.

Carabina mea amuţi iar praful de puşcă se ridică, în aer. M-am uitat în direcţia celor patru siluete asigurându-mă că nici unul nu mai mişca, şi prin urmare nu mă mai pândea nici o primejdie din partea acestora. Am auzit un horcăit, şi m-am pus în mişcare. Unul dintre cei patru mai trăia dar moartea era pe urmele lui. A murit două minute mai târziu.

Şi aceşti patru oameni, puteau fi puşi în contul lui Dave Griffith. De asta trebuia tras la răspundere. Am alergat la calul meu, l-am dezlegat, m-am aburcat în şea şi mi-am introdus Winchesterul în apărătoare. Eram mai hotărât ca niciodată dă-i vin de hac lui Griffith.

Capitolul IX

AM CĂLĂRIT ÎNSPRE RANCH ceea ce a provocat din nou oprirea lucrului de către ajutoarele angajate. Mă priveau aproape îngroziţi, dar nimeni nu avu curajul să-mi iasă cu gânduri duşmănoase împotrivă. Pentru munca murdară ranchul Circle-M se folosea de o hoardă de mercenari, angajaţi, buni la tras cu arma din care numai cu puţin înainte i-am decimat oleacă. Am sărit de pe cal, am scos arma şi am urcat treptele verandei. Uşa casei era închisă. Cu o lovitură de picior am făcut să sară din ţâţâni, am intrat în casă, găsindu-mă mai întâi în holul acesteia.

Chiar în mijlocul holului era plasată o canapea lungă capitonată iar în spatele acesteia nişte scări duceau la primul etaj. Dave Griffith stătea chiar lângă cămin, iar în mâna lui dreaptă ţinea o armă Derringer cu două ţevi. În ochii acestuia se reflectau toate simţămintele nebuneşti care-l dominau. M-am oprit un pas înaintea uşii am îndreptat ţeava Coltului înspre el trăgându-i piedica.

– Lasă jos, arma Griffith, i-am ordonat eu. Nu mă obliga să trag.

– Ce vrei de la mine? mă întâmpină el cu gura mare. Cu ce drept ai pătruns aici şi...

– În numele legii, dreptăţii şi ordinii, Griffith, l-am întrerupt eu. Jos arma! Unu...

Stăpânul ranchului ridică mâna cu Derringerul sus, iar

chipul i se crispă, fiind determinat să mă omoare. Am apăsat pe trăgaci, Coltul meu bubui, Griffith se aplecă în faţă iar gura i se strâmbă de parcă ar fi vrut să strige. În următorul moment se prăbuşi grămadă. Cu Coltul pregătit pentru o nouă salvă m-am apropiat de el.

După o scurtă examinare, m-am convins că era mort. N-am simţit nimic, nici satisfacţie nici triumf şi nici un alt sentiment omenesc.

Capitolul X

CÂND M-AM APROPIAT DE FERMA lui Cooper se întunecase. Nicăieri nu ardea vreo lumină. Mi-am mânat calul în curtea fermierului după care am fost apelat. M-am făcut recunoscut şi m-am mirat foarte tare când din toate clădirile învecinate apărură siluete fantomatice. Ţevile metalice ale armelor pe care le ţineau în mâini luceau mai la lumina stelelor.

– Ai rezolvat ceva la Circle-M marshall?

Am identificat vocea lui Harry Cooper şi am răspuns:

– S-a ajuns la un schimb de focuri şi a trebuit să ucid patru dintre mercenarii ucigaşi ai lui Griffith. Şi acesta a murit împuşcat atunci când s-a opus arestării. Cine sunt oamenii ăştia?

– Câţiva dintre colonişti. După ce ai părăsit ferma l-am trimis pe fiul meu să-i mobilizeze. Ne-am hotărât să te ajutăm, marshall. Acum însă după ce Griffith şi o parte dintre criminalii săi sunt morţi, nu mai este nimeni care să-ţi stea în cale, pentru a-l duce pe Price la AMARILLO.

– Oricum ar ajunge acolo, am replicat eu. M-am dat jos din şea, unul dintre fermieri îmi ţinu animalul, iar noi ceilalţi am intrat în casă, unde Cooper făcu lumină în bucătărie.

Unul dintre colonişti a fost de părere:

– Acum în Wheeler nimeni nu se va mai teme de mânia lui Griffith, dacă vrem să cumpărăm marfă. Poate că următorul

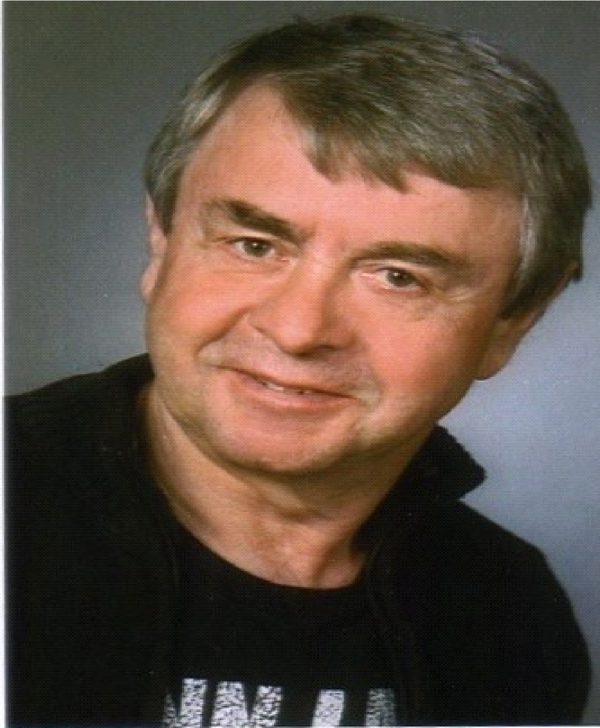
şef care-i va lua locul lui Griffith va înţelege că noi coloniştii avem acelaşi drept la existenţă ca şi crescătorii de vite. La un moment dat va trebui să existe o relaţie de bună vecinătate între noi.

Suna de parcă ar fi nutrit speranţe. Eu însă eram sceptic. Nu mi-am exprimat reticenţele ci l-am întrebat pe Cooper unde puteam să dorm. Voiam ca a doua zi dimineaţa să fiu odihnit când voi porni cu Price înspre Amarillo, pentru ca acesta să-şi primească cuvenita pedeapsă. Chiar Price a spus-o: un om obosit îşi pierde jumătate din valoare. Ca să fiu doar jumătate din mine însumi, nu-mi puteam permite.

SFÂRŞIT

TEXAS
Oklahoma
Arkansas
New Mexico
Louisiana
MEXICO
Gulf of Mexico
Lipscomb
Canadian
Dumas
Lake Meredith NRA
Pampa
Amarillo
Panhandle-Plains Historical Museum
Canyon
Prairie Dog Town Fork Red
Farwell
Plainview
Childress
Vernon
Wichita Falls
Benjamin
Wichita
Lubbock
Aspermont
Graham
McKinney
Southfork Ranch
Paris
Red
Brownfield
Haskell
Bass Performance Hall
Arlington
Rockwall
Quitman
Linden
Lamesa
Snyder
Abilene
Breckenridge
Fort Worth
Dallas
Marshall
Colorado City
Eastland
Mark Holtz Lake
Dallas World Aquarium
Athens
Tyler
Midland
Big Spring
Coleman
Hillsboro
Henderson
El Paso
Kermit
Odessa
Guadalupe Mountains NP
Nacogdoches
Chamizal N MEM
Monahans
San Angelo
Brownwood
Goldthwaite
Waco
Lufkin
Sierra Blanca
Pecos
Temple
Van Horn
Fort Stockton
Eldorado
Brady
Killeen
Jasper
Woodville
College Station
Fort Davis NHS
Ozona
Junction
Texas State Capitol
Taylor
Big Thicket N Pres.
Marfa
Alpine
Sonora
Lyndon B. Johnson NHP
Austin
Conroe
Minute Maid Park
Beaumont
Sanderson
Rockprings
Kerrville
Lockhart
Houston
Space Center Houston
Amistad NRA
San Antonio
Columbus
Houston Zoo
Big Bend National Park
Del Rio
Uvalde
Hondo
Floresville
Galveston
Cathedral of San Fernando
Cuero
Angleton
Eagle Pass
Port Lavaca
Tilden
Beeville
Cotulla
Alice
Corpus Christi
Laredo
Kingsville
Padre Island National Seashore
McAllen
Brownsville
Palo Alto Battlefield NHP
Rio Grande
Pecos
Colorado
Brazos
Trinity
Sabine
Nueces
Guadalupe
White
Double Mountain Fork Brazos
LEGEND
International Boundary
State Boundary
County Boundary
Interstate Highway
US Federal
Rail Line
River
Waterbody
Vegetation
National Park Service Unit
State Capital
Airport
Major City
Other City
Major Attraction
0 100 Km
0 50 Miles
Copyright © 2015 www.mapsofworld.com
(Updated on 3rd August, 2015)

PETE HACKETT

PETE HACKETT, este numai unul dintre numeroasele pseudonime ale scriitorului german **PETER HABERL**, născut la 2 septembrie 1949 în Weiden. Alte pseudonime ale aceluiaşi autor: John Montana, Everett Jones, Peter Harris, Ken Harris, William Scott, Luis Lavayette, William T. Connor, John Custer, Jerry Cotton, Jack Slade şi Steve Salomo.

A început să scrie westernuri în 1974, publicându-şi prima povestire la editura Marken. De atunci peste 300 de romane western, dintre care 114, pentru seria *Texas Marshall*. A mai scris peste 200 de romane poliţiste, printre care 101, *Jerry Cotton*, şi 42, *Jerry Cotton de buzunar*, din cele peste 3500 de Heften şi Taschenbücher, scrise sub acest generic.

Sub pseudonimul Pete Hackett a scris seria western: *Der Kopfgeldjäger,* adică *Vânătorul de recompense*, precum şi seria *FBI – SPECIAL AGENT, OWEN BURKE.* Mai jos prezentăm câteva din copertele romanelor semnate de acest prolific şi talentat autor.

TOP-
WESTERN
L.S. RANGER
Sei
hart,
Jim!
405
TOP-
WESTERN
EXPRESS
HEISSER SAND
LARRY LASH
530
TOP-
WESTERN
G.F. UNGER
BIG TRAIL-
BIG MAN
710

CUPRINS

DIN SERIILE
DIME NOVELL

Au mai apărut

